

красенъ и великъ, както никой нхтъ не се явилъ по-прѣди, и билъ въоруженъ съ свѣтли и блестящи оружия. На това зрѣлище Юлий Прокълъ се зачудилъ, и рече:

„О царю, какво ви станж, или що ви налети, тъй щото насъ да туришь въ страшни и неправедни укореция, а гражданитѣ да оставишь сирачета, и да потънатъ въ сълзи?“ Тогазь Ромулъ му отговорилъ, и рече:

„О Прокле, боговетѣ тъй сж искале, щото само толкозь врѣме да останж съ чловѣцитѣ, понеже отъ тамъ съмь, и че тукъ слѣзохъ да съградж този градъ, за да расте въ властъ и слава, и да си се завърна пакъ на небето. Но радуй се, и кажи на Римскитѣ граждани че, ако съединатъ разумността съ юначеството, тогазь ще достигнатъ до най-висока стъпенъ на чловѣческа сила. Азъ обаче, ще ви бжда угоденъ богъ на име Киригъ“.

Впрочемъ, тѣзи думи на Римлянитѣ се видѣле достойни за вѣрвание, поради начинътъ на говорящиятъ и за клетвата. Нѣкои очевидци казвале пакъ, че заедно съ свидѣтелството се усещало и присѣтствието на божий духъ, подобно на ентусиазмъ: понеже на горѣказаното никой не противорѣчилъ, а най-паче всичкитѣ прѣнебрѣгнале лукавото подозрѣние и укореение, и изведнѣжъ хванале да се молятъ на Кирина, тоже и го призовавале на помощъ. Споредъ Плутарха истинно е, че тѣзи приказски много приличатъ на ония баснословия, които Еллинитѣ въ старо врѣме приказвале за Аристия Проконнисаго, и за Клеонида Астиналеевскаго, и ето какъ: Аристей умрѣлъ у пералницата си, но, когато приятелитѣ му потър-